

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6Csp/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201335
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2020:7818201335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobcov: 1/ I. A., F. XX. XX. XXXX, T. T. XXXX/XX, XXX XX S., 2/ E. A., F. XX. X. XXXX, T. T. XXXX/XX, XXX XX S., obaja zastúpený: JUDr. Hedviga Gallová, advokátka, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 26, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený: Černejová & Hrbek, s.r.o. so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcov **z a m i e t a** .

II. Súd **n e p r i z n á v a** stranám sporu náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 133,98 Eur od žalovaného a náhrady trov konania.

2. Poukázali na skutočnosť, že dňa 09.10.2008 uzavreli ako spoludlžníci so žalovaným Zmluvu o poskytnutí úveru „Hypopôžička“ č.: 16844-08 a bol im poskytnutý úver vo výške 911.900,-Sk (30.269,53 Eur). Žalobcovia túto pôžičku splácali v mesačných splátkach, o čom svedčí výpis z účtu úver U 16844-08 a potvrdenie o vklade finančnej hotovosti vo výške 5.000,00 Eur dňa 07.03.2018. Takto uhradili žalobcovi sumu vo výške 30.403,51 Eur ku dňu 07.03.2018. Napriek uvedenému žalovaný poveril spoločnosť Dražby a aukcie, s.r.o. výkonom realizácie záložného práva k nehnuteľnosti žalobcov, ktoré boli predmetom záložného práva, a to nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. S., zapísané na LV č. XXXX z titulu zabezpečenia pohľadávky záložným právom č. Z 16844-08 zo dňa 09.10.2008. Zároveň žalovaný vyčíslil nedoplatok z titulu poskytnutej pôžičky vo výške 27.492,73 Eur ku dňu 30.01.2018. V čase podpisovania úverovej zmluvy žalobcovia nerozumeli zložitým finančným obligačným vzťahom a zmluvné podmienky akceptovali. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobcovia vo svojej žalobe sa odvolávajú na nekalé obchodné praktiky žalovaného a odkazujú na neprijateľné zmluvné podmienky v uzavretej spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., konkrétne §4 ods. 2 písm. g), i), k), l) a následne §4 ods. 3, z ktorého vyplýva, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovia poukázali aj na skutočnosť, že v samotnom záhlaví úverovej zmluvy žalovaný odkazuje na zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Pokiaľ túto skutočnosť žalovaný spochybňuje, ide jednoznačne o zavádzanie spotrebiteľa a obchádzanie § 53 OZ. Vzhľadom k preukázanej skutočnosti a to že žalovaný poskytol žalobcom úver vo výške 30.269,53 Eur a žalobcovia uhradili sumu 30.403,51 Eur, žiadajú vydať sumu 133,98 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním zo dňa 30.05.2018, v ktorom uviedol, že zmluva o úvere tomto prípade nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, poukazoval na tomto mieste na § 1 ods. 2 písm. e) daného zákona - v zmysle daného ustanovenia spotrebiteľským úverom nie je úver nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; to je práve prípad zmluvy o úvere posudzovanej v tomto spore (celková výška úveru predstavovala 30.345,88 Eur). Z daného dôvodu nejde o spotrebiteľský úverový vzťah podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ale o úverový vzťah založený zmluvou o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, samozrejme za súčasnej aplikácie príslušných predpisov na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník, zákon o ochrane spotrebiteľa). Z daného dôvodu zmluva o úvere nemusí obsahovať náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto akékoľvek tvrdenia žalobcov o absencii či nesprávnosti údajov v zmluve o úvere, ktoré údaje pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, sú v tomto konaní bez právneho významu. Žalobcovia sa snažia prezentovať ako svedomití dlžníci, ktorí si riadne plnili svoje povinnosti vyplývajúce pre nich zo zmluvy o úvere, pričom tieto tvrdenia žalobcov pôsobia absurdne, a to najmä z dôvodu, že sami priložili ku svojej žalobe výpis z účtu úveru U 16844-08, z ktorého je možné vidieť nepravdivosť ich splátok, a to už v začiatkoch predmetného zmluvného vzťahu. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcov, že títo v čase podpisu zmluvy o úvere nerozumeli zložitým finančným obligačným vzťahom a zmluvné podmienky akceptovali uvádza, že žalovaný žiadnym spôsobom žalobcom nebránil sa so zmluvnou dokumentáciou oboznámiť (a prípadne vzniesť otázky či pripomienky), tá im bola riadne pred podpisom odovzdaná. Žalobcovia v žalobe uvádzajú, že v zmluve o úvere absentujú niektoré náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne ročná úroková sadzba, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) a celkové náklady spotrebiteľa, priemerná hodnota RPMN a veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie. Tvrdenia žalobcov sú zjavne nedôvodné, keďže ročná úroková sadzba je na prvý pohľad viditeľná, nachádza sa hneď na úvodnej strane zmluvy o úvere, v časti „Základné podmienky“ vo výške 7,70 % p.a. V rovnakej časti zmluvy o úvere sa nachádza aj údaj o výške (248,95 Eur) a počte (240) splátok, dátume prvej (20.11.2008) a poslednej (20.10.2028) splátky, pričom povinnosť splácať jednotlivé mesačné splátky najneskôr k 20. dňu každého nasledujúceho kalendárneho mesiaca v rámci dohodnutej lehoty splatnosti úveru pre nich vyplývala z čl. IV ods. 22 obchodných podmienok, ktoré v zmysle zmluvy o úvere (čl. 3 ods. 35, čl 5 ods. 5.2, ods. 5.6) tvorili jej neoddeliteľnú súčasť, čo napokon aj sami žalobcovia uznávajú. Ročná percentuálna miera nákladov, celkové náklady spotrebiteľa spojené s predmetným úverom a priemerná hodnota RPMN sú uvedené na druhej strane zmluvy o úvere, priamo pod údajom o celkovej výške úveru. Napokon údaj o veriteľom vyžadovanom ručení alebo poistení sa nachádza opäť na prvej strane zmluvy, kde je uvedené, že veriteľ na zabezpečenie úveru požaduje zriadenie záložného práva k nehnuteľnosti špecifikovanej v záložnej zmluve. Čo sa týka poistenia, toto nebolo povinné a žalobcovia zabezpečenie úveru týmto spôsobom odmietli v čl. 4 ods. 4.1 zmluvy o úvere. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Výklad príslušnej právnej normy podávaný žalobcom je v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom, túto problematiku žalovaný rozsiahlo objasňuje a poukazuje aj na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR - uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ide o odkaz na zákon o spotrebiteľských úveroch, nachádzajúci sa v záhlaví zmluvy o úvere, daný nesprávny a nadbytočný odkaz ostal v zmluve zrejme z dôvodu toho, že pri finalizácii návrhu zmluvy (prípraveného pravdepodobne podľa vzoru používaného na prípady spotrebiteľských úverov) pred jej podpisom nebol tento nesprávny/nadbytočný odkaz na daný zákon zmazaný/vypustený z textu, čo ide s najväčšou pravdepodobnosťou na vrub príslušným osobám pripravujúcim dokumentáciu na strane žalovaného. Takéto pochybenie v podobe „zabudnutého“ odkazu na zákon, ktorý sa na daný vzťah neaplikuje, však samo o sebe nemôže a nezakladá aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch (dané pochybenie by mohol posudzovať nanajvýš štátny správny orgán dohľadu nad trhom spotrebiteľských úverov z pohľadu toho, či zakladá dôvod uloženia administratívnej sankcie na úseku ochrany finančného spotrebiteľa alebo nie; to je však otázka pre úplne iné konanie pred úplne iným štátnym orgánom). Zmluvné strany sa dohodou (tu podpisom zmluvy o úvere) nemôžu dohodnúť na vylúčení, obmene či alternácii kogentného zákonného ustanovenia, kogentnej právnej normy nachádzajúcej sa v § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto ohľade právny názor žalobcov zachádza až do absurdnej roviny, kedy by adresáti (subjekty) práva mohli jednoduchou dohodou vylúčiť akékoľvek kogentné ustanovenie zákona, a to napr. z dôvodu, že im to „práve tak vyhovuje“. Žalovaný na záver uviedol, že výpočet údajného bezdôvodného obohatenia poskytnutý

žalobcami nie je správny. Žalobcovia tvrdia, že im bol poskytnutý úver vo výške 30.269,53 Eur, pričom z tohto údaju vychádzajú aj pri výpočte údajného bezdôvodného obohatenia. Ide však o údaj očividne nesprávny, keďže žalobcom bol v zmysle ustanovení zmluvy o úvere poskytnutý úver vo výške 30.345,88 Eur, čo napokon možno vyčítať aj z výpisu z účtu, ktorý ku svojej žalobe žalobcovia priložili.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie a po ospravedlnení právneho zástupcu žalovaného s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcov, právneho zástupcu žalovaného a žalovaného, podľa § 180 C.s.p.

5. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 6Csp/48/2018 - 74 zo dňa 13. 09. 2018 súd žalobu žalobcov zamietol a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania.

6. Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalobcovia, navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žalobe žalobcov vyhovieť a žalobcov priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcovia odôvodnili svoje odvolanie tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má zároveň inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP). V dôvodoch odvolania uviedli, že napriek skutočnosti, že žalobcovia na základe Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ uzavretej dňa 09.10.2008, na základe ktorej im žalovaný poskytol úver vo výške 30.269,53 Eur, ktorý žalobcovia splatili ku dňu 7.3.2018 celkom vo výške 30.403,51 Eur, žalovaný poveril spoločnosť Dražby a aukcie s.r.o. výkonom realizácie záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom záložného práva. Žalovaný vyčíslil nedoplatok z titulu poskytnutej pôžičky vo výške 27.492,73 Eur s príslušenstvom ku dňu 30.01.2018, čo žalobcovia považujú za odporujúce dobrým mravom, nakoľko ide o 100 - násobné navýšenie poskytnutého úveru. Mali za to, že zmluva o úvere vykazuje závažné vady a to v podstatných náležitostiach a zároveň neprijateľných zmluvných podmienkach v nej zakotvených. Plošné používanie takejto zmluvy, ako štandardnej typovej, žalobcovia považujú za nekalú obchodnú praktiku a vzhľadom na neprijateľné podmienky v uvedenej zmluve považujú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Z obsahu zmluvy o úvere považujú za zrejmé, že sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorej predtlač mal žalovaný vopred pripravenú a veriteľ dopisoval do nej len konkrétne údaje týkajúce sa osobných údajov žalobcov, ktoré údaje obsah zmluvy žiadnym spôsobom nemohli ovplyvniť. Žalobcovia vyslovili názor, že pokiaľ ide o záväzkovo právny vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcami a žalovaným, tento je vzťahom spotrebiteľského charakteru, v ktorom žalobcovia majú ako zmluvná strana slabšie postavenie. Konštatáciu súdu, že žalovaný zrejším omylom uviedol v záhlaví zmluvy o úvere odkaz na zákon č. 258/2001 Z.z., považujú žalobcovia za zavádzanie spotrebiteľa a obchádzanie ust. § 53 Občianskeho zákonníka a poukazujú na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V ďalšom upriamili žalobcovia pozornosť na porušenie zákonných ust. § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k), l) v nadväznosti na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. a zotrvali v názore, že uzatvorená zmluva o úvere podlieha ustanoveniam Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách ako aj ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch. V nadväznosti na uvedené mal za to, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom, nakoľko je v nej uvedený len údaj o mesačnej výške mesačnej splátky a počet splátok, a absentujú údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie v akom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Záverom žalobcovia poukázali na skutočnosť, že predmetnú dražbu rodinného domu sa žalobcom podarilo oddialiť až vydaním neodkladného opatrenie Okresným súdom Rožňava sp. zn. 4C/20/2018 uznesením zo dňa 15.3.2018, nakoľko žalovaný žiadosti žalobcov o odklad výkonu záložného práva zo dňa 15.3.2018 nevyhovel.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcov pokiaľ ide o aplikovateľnosť zákona o spotrebiteľských úveroch na daný právny vzťah a stotožňuje sa tak so záverom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia zmluvy o úvere. V súvislosti so žalobcami namietanou absenciou zákonných náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaný poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, a

to uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 a sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

8. Krajský súd v Košiciach po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo Uznesením č. k.: 3Co/17/2019 - 143 zo dňa 29. 04. 2020, rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

9. Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že z obsahu podaného odvolania vyvstáva ako základná námietka žalobcov ohľadom posúdenia zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcami a žalovaným, subsumovanej pod režim absolútneho obchodu, na ktorý sa nevzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, ako to uzavrel vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z obsahu súdneho spisu zistil, že medzi žalovaným Všeobecná úverová banka, a.s., a žalobcami v 1. a 2. rade bola dňa 09.10.2008 uzatvorená Zmluva o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 16844-8 (ďalej len „Zmluva“). Z obsahu Zmluvy odvolací súd zistil, že žalobcom v 1. a 2. rade, identifikovaným v zmluve rodným číslom a adresou trvalého pobytu, bol na základe Zmluvy poskytnutý úver v celkovej výške 30.345,88 Eur. Poskytnutý úver bol bezúčelový.

10. Odvolací súd konštatoval, že z predloženej zmluvy o úvere mal možnosť zistiť, že sa v predmetnej veci nejedná o spotrebiteľský úver, pretože nie sú naplnené zákonné znaky spotrebiteľského úveru vyplývajúce z ustanovenia § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na to, aby sa vzťah medzi veriteľom a dlžníkom podriadil právnemu režimu tohto zákona, tak ako to správne uzavrel súd prvej inštancie. V nadväznosti na citované ustanovenia ako aj obsah Zmluvy, však odvolací súd uvádza, že klauzula o aplikácii Obchodného zákonníka podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v Zmluve o úvere alebo tzv. úver ako absolútny obchod, pritom nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patrí aj ust. § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Aj keď sa nejedná o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ide o spotrebiteľský vzťah a to vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, pretože lex generalis spotrebiteľa definuje odlišne od ust. § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere.

11. Podľa ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti; teda je možné konštatovať, že právna úprava spotrebiteľskej zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku definuje pojem „spotrebiteľ“ podstatne širšie oproti legálnej definícii tohto subjektu v lex specialis - konkrétne ustanovenia § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko odvolací súd nemal za preukázané, že žalobcovia sú podnikateľskými subjektmi a v danej veci žalovaný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je možné vzhľadom na všetky zákonné kritériá považovať daný zmluvný vzťah medzi dodávateľom - žalovaným a spotrebiteľom - žalobcom v 1. a 2. rade za spotrebiteľský vzťah v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a následne potom aj podriadiť ho právnemu režimu tejto normy upravujúcej problematiku spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských vzťahov. Pokiaľ žalobcovia takto označení neboli, naopak identifikovaní v zmluve o úvere sú menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, je zrejmé, že ide o fyzickú osobu nekonajúcu pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a sú tak naplnené zákonné kritériá spotrebiteľskej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, že zmluva o úvere bola uzatvorená podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

12. Odvolací súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nebolo možné potvrdiť ani zmeniť podľa § 387 a § 388 CSP, a preto napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie, za účelom opätovného prejednania a rozhodnutia vo veci, s prihliadnutím na závery prijaté odvolacím súdom v tomto rozhodnutí, ktorými je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 1, 2, 3 CSP) berúc do úvahy aj odvolacie námietky v znení ktorých je potrebné vec preskúmať.

13. V súlade s vyššie uvádzanými právnymi závermi súdu vyššieho stupňa vyplývajúcimi z jeho uznesenia (Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k.: 3Co/17/2019 - 143 zo dňa 29. 04. 2020) tunajší súd opätovne pristúpil k posúdeniu nároku žalobcov.

14. Okresný súd po zrušení krajským súdom vo veci doručil rozhodnutie obom sporovým stranám. Žalobcovia sa písomne nevyjadrili. Žalovaný vo svojom podaní zo dňa 29.05.2020 uviedol, že zo znenia uznesenia KS KE vyplýva, že tento sa v plnej miere stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neaplikovateľnosti zákona o spotrebiteľských úveroch na prejednávany zmluvný vzťah, preto je skúmanie týmto zákonom ustanovených obsahových náležitostí v zmluve o úvere bezpredmetné. Dôvod zrušenia rozsudku žalovaný vidí v tom, že súd prvej inštancie výslovne nekonštatoval, že žalobcom ako spotrebiteľom prináleží v tomto zmluvnom vzťahu ochrana v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, čo žalovaný nikdy nepopieral. Ak žalobcovia rozporovali dohodnuté úroky s dobrými mravmi, svoje tvrdenia neopreli o žiadne dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. Žalovaný poukázal na priemerné úrokové miery obchodných bánk zverejnené NBS v zmysle ktorých boli v októbri roku 2008 priemerné úrokové miery poskytnutých domácnostiam v lehote splatnosti 5 rokov vo výške 13,84 %. Výške dohodnutej úrokovej miery v zmluve bola 7,70 %, preto za žiadnych okolností nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

15. Následne súd vo veci nariadil pojednávanie a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcov, právneho zástupcu žalovaného a žalovaného, podľa § 180 Civilného sporového poriadku.

16. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že zotrváva v plnom rozsahu na svojich písomných vyjadreniach a skutočnostiach v nich uvádzaných. Stotožnil sa tiež s rozhodnutím KS v Košiciach, ktorý v bode 33 ustálil, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, čo žalobcovia tvrdili počas celého konania.

17. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

18. Žalobcovia ako spoludlžníci so žalovaným dňa 09.10.2008 uzatvorili Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ (ďalej Zmluva o úvere) č. U 16844-08. Na základe uvedenej zmluvy potom žalovaný poskytol žalobcom peňažné prostriedky bez skúmania účelu použitia vo forme úveru v troch častiach A,B,C v celkovej výške 914.200,00 Sk (30.345,88 Eur), s mesačnou splátkou vo výške 7.500 Sk (248,95 Eur) a celkovým počtom anuitných splátok 240. RPMN bola určená na 8,25 %, stanovená bola fixná úroková sadzba na obdobie 5 rokov vo výške 7,70 %, celkové náklady dlžníka vo výške 59.749,05 Eur. Priemerná hodnota RPMN vo výške 8,61 %. Predmetný úver poskytnutý žalobcom na základe Zmluvy o úvere bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam, ktorého účelom bolo zabezpečenie pohľadávok žalovaného z predmetnej zmluvy. Pri uzavretí Zmluvy o úvere na zabezpečenie pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo Zmluvy o úvere, žalovaný ako záložný veriteľ a žalobcovia ako záložcovia uzavreli dňa 09.10.2008 Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. Z 16844-08, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo žalovaného k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcov zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, okres S., katastrálne územie S. parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcelné číslo XXX, druh pozemku : zastavané plochy a nádvoria o výmere 319 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku : záhrady o výmere 396 m², druh stavby : rodinný dom, číslo súpisné stavby 1467 na parcele č. XXX, so spoluvlastníckym podielom oboch žalobcov 1/2.

19. Z oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 16.02.2018 vyplýva, že spoločnosť Dražby a aukcie, s.r.o. oznámil žalobcom začatie výkonu záložného práva na základe úverovej zmluvy zo dňa 09.10.2008, formou dobrovoľnej dražby. Zároveň žalobcov poučil, že ak bude predmetný záväzok žalobcami riadne a včas, teda do 30 dní od doručenia oznámenia splnený, bude výkon záložného práva ukončený.

20. Súd sa tiež oboznámil s Obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre poskytovanie bezúčelových úverov v rámci programu „HypoPôžičky“ účinnými od 01.08.2008, Výpisom z účtu Hypopôžička žalobcov, s Vkladom hotovosti zo dňa 07.03.2018 v prospech žalovaného, s Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

21. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

22. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná a preto tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku žalobu žalobcov zamietol.

23. V konaní bolo nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 09.10.2008 Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ (ďalej Zmluva o úvere) č. U 16844-08. Na základe uvedenej zmluvy potom žalovaný poskytol žalobcom peňažné prostriedky bez skúmania účelu použitia vo forme úveru v troch častiach A,B,C v celkovej výške 914.200,00 Sk (30.345,88 Eur). Predmetný úver poskytnutý žalobcom na základe Zmluvy o úvere bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam, ktorého účelom bolo zabezpečenie pohľadávok žalovaného z predmetnej zmluvy. Pri uzavretí Zmluvy o úvere na zabezpečenie pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo Zmluvy o úvere, žalovaný ako záložný veriteľ a žalobcovia ako záložcovia uzavreli dňa 09.10.2008 Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. Z 16844-08, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo žalovaného k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcov zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, okres S., katastrálne územie S., parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcelné číslo XXX, druh pozemku : zastavané plochy a nádvoria o výmere 319 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku : záhrady o výmere 396 m², druh stavby : rodinný dom, číslo súpisné stavby 1467 na parcele č. XXX., so spoluvlastníckym podielom oboch žalobcov 1/2. Žalobcovia úverový záväzok zo Zmluvy o úvere riadne a včas nesplácali a dostali sa do omeškania, hoci do podania žaloby splatili celkovo sumu 30.403,51 Eur(dňa 07.03.2018 vkladom hotovosti na účet žalovaného sumu vo výške 5.000,00 Eur). Žalovaný v súlade so Zmluvou o úvere z dôvodu omeškania so splácaním úveru, pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru a následne k realizácii záložného práva k nehnuteľnostiam žalobcov.

24. Podľa obsahových náležitostí posudzovaná zmluva spadala medzi zmluvy úverové upravené §497 Obch. zák., v zmysle ktorého zmluvného ustanovenia, sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Je tiež nepochybné, že vzhľadom na postavenie zmluvných strán išlo o zmluvu spotrebiteľskú, ako túto zmluvu definuje § 52 OZ. Podľa §52 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

26. Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

27. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy, zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom

spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

29. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

30. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2008 (v čase uzavretia Zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

31. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

33. Podľa § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200,- Eur a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20.000,- Eur; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver,

34. Z obsahu zmluvy je zrejmé, tak ako bolo vyššie uvedené že ide o zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka. Nejedná sa o zmluvu uzavretú podľa zákona č. 258/2001 Z. z., nakoľko v § 1 ods. 2 je negatívne vymedzené, čo nie je spotrebiteľským úverom. Spotrebiteľským úverom nie je úver nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR (písm. e). Keďže žalobcovia čerpali úver vo výške 914.200,00 Sk (30.345,88 Eur) a zmluva bola uzavretá 09.10.2008, nemôže ísť o zmluvu spotrebiteľskú uzavretú podľa z. č. 258/2001 Z. z. ale jedine o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, napriek tomu že sám žalovaný v záhlaví Zmluvy o úvere nesprávne uvádza že sa jedná o zmluvu uzavretú podľa z. č. 258/2001 Z. z. , čo však nezakladá automatickú aplikáciu citovaného zákona. Z uvedeného vyplýva, že na Zmluvu o úvere a Záložnú zmluvu sa nevzťahujú ustanovenia právnej úpravy spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 258/2001 Z. z., tak ako tým stále argumentujú žalobcovia a preto nie je možné ani posudzovať, či predmetná zmluva obsahuje náležitosti vyžadované citovaným zákonom. Žalobcovia v konaní nepreukázali pochybenia pri uzatváraní zmluvy, či akéhokoľvek omylu pri vstupe do záväzkového vzťahu so žalovaným, ani to, že by boli nútení do uvedeného záväzkového vzťahu vstúpiť, aby bolo akýmkoľvek konkrétnym spôsobom zneužitie ich postavenie spotrebiteľa. Rovnako nebolo pre tento typ zmluvy v rámci ustálenej súdnej praxe nikdy súdmi judikované, že by práve tento typ zmluvy bol plošne používaný ako štandardná typová zmluva, ktorá zakladá nekalú obchodnú prax žalovaného a je tak zakázaná. Takéto závery neprijal ani odvolací súd a nevyplynuli ani z vykonaného dokazovania. Žalobcovia nekonkretizujú neprijateľné podmienky okrem tých ktoré by mali byť v nesúlade so zákonom č. 258/2001 Z.z. a súd nemal za preukázané, že by spotrebiteľia mali plniť na základe ustanovení zmluvy s ktorými sa nemali možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, alebo ktoré by neboli individuálne dojednané, ani žiadne iné neprijateľné zmluvné podmienky vyplývajúce zo všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, teda §52 a nasledujúcich, týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Čo sa týka výšky úrokovej sadzby, vychádzajúc z priemernej úrokovej miery zverejnenej NBS pre spotrebiteľské úvery poskytnuté domácnostiam v lehote splatnosti 5 rokov v októbri 2008, ktorá bola vo výške 13,84 %, v zmluve dohodnutá sadzba 7,70 % ročne zodpovedala kritériu primeranosti.

35. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a citované zákonné ustanovenia súd dospel k záveru, Zmluva o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ zo dňa že 09.10.2008 bola v plnom súlade s príslušnými na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Zmluva o úvere je v plnom súlade s požiadavkami kladenými príslušnými právnymi predpismi, neabsentujú v nej žiadne žalobcom namietané údaje, nie sú v nej žiadne neprijateľné podmienky, zmluvné dojednania nie sú v rozpore so zákonom ani dobrými mravmi a teda zmluva netrpí neplatnosťou. V konaní bolo ďalej preukázané, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného, čo potvrdzuje i existujúca rozhodovacia prax ohľadne spotrebiteľských zmlúv (úverov) - verejne dostupný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.09.2015,

sp. zn. 17Co/799/2014: „Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatvorení spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť za ne úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy ani v čase prijatia platieb od žalobcu nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 255/2001 Z.z.“ Z obsahu spisu a žalobcami produkovaných prostriedkov procesného útoku nemožno vyvodiť záver, že žalovaný so žalobcami konal pri uzatváraní zmluvy nezákonným spôsobom, či s úmyslom uviesť spotrebiteľa do omylu na ujmu jeho spotrebiteľských práv. Na základe uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov s prihliadnutím na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach súd prvej inštancie dospel k záveru, že plnenie, ktoré žalobcovia na základe uzavretých úverových zmlúv poskytli žalovanému, nie je plnením bez právneho dôvodu, ani plnením z neplatného právneho úkonu, či plnením z dôvodu, ktorý by odpadol (§ 451 ods.2 Obč.zák.) a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. Úver poskytnutý žalovaným nie je ani bezúročným a bezpoplatkovým. Preto žalobcami uplatnený nárok nie je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobe nebolo možné vyhovieť. Súdu neostala iná možnosť, len žalobný návrh zamietnuť.

36. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré sa uplatňuje výnimočne, pričom výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Úspešnou stranou sporu v konaní bola strana žalovaného, ktorá by tak mala nárok na náhradu trov konania voči neúspešným žalobcom. Súd však aplikoval ustanovenie § 257 CSP, a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to dôvodu existujúcich okolností danej veci a to, že žalobcovia ako zmluvné strany Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 16844-08zo dňa 09.10.2008 sa jednak v zmysle označenia predmetnej zmluvy v jej záhlaví, ako aj v zmysle záverov odvolacieho ako ja prvostupňového súdu dôvodne pokladali za spotrebiteľov a tak sa domáhali ochrany svojich práv, a teda nie je možné jednoznačne pričítať zavinenie za iniciovanie súdneho konania len žalobcom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne

obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).